



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 30/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби првотужиоца „LIV 2019“ д.о.о. Београд - Сурчин и друготужиоца - противтуженог АА из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Костовић, адвокат из ..., против првотуженог – противтужиоца ББ из ... и друготуженог ВВ ПР Угоститељска радња „PINK FOOD“ Добановци, предузетничка радња са седиштем у Београду, чији је заједнички пуномоћник Веселин Андријанић, адвокат из ..., ради раскида уговора и накнаде штете, те предаје у посед локала по тужби и утврђења ништавости и стицања без основа по противтужби вредност предмета спора побијаног дела 1.460.976,21 динар по тужби, 5.000 евра по противтужби, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2949/24 од 11.09.2024. године, у седници одржаној дана 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2949/24 од 11.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2949/24 од 11.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6171/19 од 05.03.2024. године, у ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да тужиоцима на име изгубљене зараде и стицања без основа солидарно исплате: на име изгубљене месечне зараде за шест месеци укупно 180.000,00 динара, односно 30.000,00 динара за сваки месец почев од дана подношења тужбе до пресуђења; на име закупнине за пословни простор са опремом за шест месеци укупно 360.000,00 динара и на име накнаде материјалне штете за доприносе за запослене 128.634,00 динара све са законском затезном каматом почев од 23.08.2019. године, до исплате, као неоснован. У ставу трећем изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да тужиоцима солидарно на име накнаде штете за уништену опрему тужилаца специфицирану у преиначеном поднеску тужилаца од

28.02.2020. године исплате укупно 792.342,21 динар са законском затезном каматом од дана подношења тужбе, до исплате. У ставу четвртом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да тужиоцима предају у државину пословни простор – локал површине 30м², који се налази у ул. ... број .. у Добрановцима, на кп .. КО Сурчин, испражњен од лица и ствари које припадају туженима, као неоснован. У ставу шестом изреке, усвојен је противтужбени захтев првотуженог – противтужиоца па је обавезан друготужилац – противтужени да првотуженом – противтужиоцу исплати 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 04.12.2019. године, до исплате. У ставу седмом изреке, обавезани су тужиоци да туженима на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате 661.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате. У ставу осмом изреке, обавезан је друготужилац да првотуженом исплати 70.354,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка који се тичу таксе на противтужбу и таксе на првостепену пресуду донету у вези са противтужбом са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2949/24 од 11.09.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба првотужиоца и друготужиоца - противтуженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом, трећем, четвртом, шестом, седмом и осмом изреке. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован захтев првотужиоца и друготужиоца – противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о њиховој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, а ради разматрања правних питања од општег интереса.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете, и то: на име – изгубљене месечне зараде за шест месеци и материјалне штете за доприносе за запослене, те исплата стеченог без основа због неовлашћеног коришћења туђе ствари у висини закупнине за пословни простор са опремом за период од шест месеци и предаја у посед локала, ближе описаног у ставу првом образложења овог решења. Тужиоци потражују и накнаду штете на име уништене опреме. Према утврђењу нижестепених судова, тужбени захтев је у целости неоснован будући да у смислу одредби члана 154, 155. и 158. ЗОО тужиоци нису доказали да је наступила штета, да је било противправности у поступању тужених, као и да постоји узрочно-последична веза између умањења имовине на страни првотужиоца и поступања тужених. Изгубљену добит тужиоци

нису доказали. Напротив, утврђено је да је првотужилац у време обављања пословне делатности у предметном локалу пословао са губитком. Такође, нижестепени судови су становишта да тужени нису неовлашћено користили локал у којем су обављали своју пословну делатност, па тужилац нема право да потражује на име стеченог без основа утужени износ, у вредности закупнине за пословни простор са опремом за период од шест месеци. Што се тиче накнаде штете у висини неисплаћених пореза и доприноса за запослене, према становишту нижестепених судова, ову накнаду може потраживати само послодавац, а осим тога није утврђено да је првотужилац вршио уплату пореза и доприноса за своје запослене. У погледу потраживања накнаде штете за уништену опрему, која се налазила у локалу коју је користио тужени, као купац, а који локал је у власништву трећег лица, нижестепени судови су закључили да тужилац може потраживати исту једино од власника локала, при чему није доказао да постоји радња тужених која би била у узрочно-последичној вези са пожаром који је избио у предметном локалу. Следом наведеног, нижестепени судови закључују да тужени нису одговорни за настану штету. Што се тиче противтужбеног захтева, према становишту нижестепених судова исти је основан будући да се заснива на примени члана 104. Закона о облигационим односима, односно ради се о захтеву за повраћај датог по претходно утврђеној ништавости правног посла.

Дати разлози нижестепених судова, у прилог свему горе наведеном, у складу су са актуелном судском праксом и правним схватањима Врховног суда. Тужиоци не дају разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу разматрања правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Указивање на битне повреде одредаба члана 374. став 1. као и члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, није релевантно приликом одлучивања о посебној ревизији, те следом ови наводи нису ни разматрати од стране ревизијског суда.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.11.2019. године, а преиначена 21.11.2023. године, при чему је преиначеном тужбом тражена, између осталог, и предаја у посед локала. Противтужба првотужене је поднета 03.12.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде по тужби тужилаца износи 1.460.976,21 динар. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде по противтужби износи 5.000 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде како по тужби, тако ни по противтужби не прелази ревизијски цензус од 100.000,00 динара, прописан чланом 485. Закона о парничном поступку, то Врховни суд налази да ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**